

Jacint Soler Padró, advocat i moltes coses més

Història d'un oportunista

A Soler Padró li agrada muntar *shows*. Per a uns, "un noi extravertit". Per a uns altres, "un fantasma". I per a tots, un oportunista. Es va fer famós dient "sí" al català, es va ficar en política sense èxit, va defensar Schuster, es va enfrontar amb Núñez i ara compra accions a una pesseta.

Febrer de 1975. **Jacint Soler Padró**, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, envia una carta a l'alcalde **Enric Masó** proposant que en el pressupost anual figurí una partida de cent milions de pessetes per a l'ensenyament de l'idioma català a les escoles d'Ensenyança General Bàsica. Segurament sense saber-ho, aquest jove llicenciat en Dret i Econòmiques, escollit regidor pel terç corporatiu a iniciativa del Col·legi d'Economistes, està a punt de fer-se famós.

El 4 de març, la proposta de Soler Padró entra a discussió en el Ple de l'Ajuntament. Després de gairebé deu hores d'intervencions, rèpliques i contrarrèpliques –la majoria dignes d'una antologia del disbarat– es procedeix a votar. Només nou regidors voten a favor de la proposta. Els altres divuit diuen "no" al català. Seran coneguts per sempre com "els regidors del no". La instantània reacció ciutadana i l'escàndol que es genera trauen Soler Padró de l'anonimat i el converteixen en un home famós.

«¿I D'ON SURT, AQUEST?»

Aquesta és la pregunta que devien fer-se els organitzadors de la campanya d'infiltració de regidors demòcrates i catalanistes en els ajuntaments franquistes en observar el sobtat protagonisme de Soler Padró. Aquesta estratègia d'infiltració, absolutament premeditada, havia començat l'any 1966 i va arribar a aplegar, nou anys després, més de cent regidors demòcrates. Soler Padró, però, no havia arribat a l'ajuntament per aquest conducte. "Vam arribar a fer desenes de reunions –recorda avui un dels promotors d'aquella campanya–, algunes amb més de cent persones, i puc assegurar que Soler Padró no va participar mai en cap d'aquestes trobades".

Fos com fos, quan la polèmica pels regidors del no encara cuejava, Soler

Padró tornaria a destacar-se amb una agosarada acció, defensant públicament el periodista **Josep Maria Huertas Clavería**, condemnat a dos anys de presó per la publicació d'un article sobre els *meublés* de Barcelona. Aquesta defensa li va costar a Soler Padró el compliment d'una condemna d'un mes a la presó Model, però li va guanyar la simpatia d'amplis sectors de la premsa barcelonina.

Segurament animat per la repercussió de les seves accions demòcrates i catalanistes, l'advocat barceloní es decideix a fundar, l'any 1977, el seu propi partit polític: **Partit del Poble Català (PPC)**. Segons ell mateix, "un partit per als qui no volen socialisme". Curiosament, només un any abans s'havia definit, en una entrevista publicada pel setmanari *Canigó*, com un home "a l'esquerra d'un centre que se'n va cap a l'esquerra". El PPC durà poc i Soler Padró va quedar en un segon pla de la vida política catalana. L'intent havia resultat fallit.

El següent –i últim– moviment polític significatiu de Soler Padró no arriba fins l'any 1984. El liberal espanyol **Antonio Garrigues Walker** comença a fomentar la creació de Clubs Liberals arreu de l'estat. Aquests clubs de reflexió i opinió estaven concebuts com un possible embrió de partit polític. Soler Padró va demanar oficialment l'ingrés al Club Liberal de Catalunya, presidit per l'advocat **Joan Ignasi Sardà**, el mateix any 1984. Testimonis directes d'aquella etapa asseguren que Soler Padró ambicionava la presidència del Club, i que fins i tot va arribar a plantejar aquesta demanda en moltes reunions internes, sense èxit. Les esperances de Soler Padró queden definitivament truncades quan Garrigues Walker decideix donar suport a l'operació reformista de **Miquel Roca** i es decideix dissoldre els Clubs Liberals per la seva falta d'utilitat pràctica. Davant d'aquesta situació Soler Pa-

dró inscriu en el registre d'associacions un nou Club Liberal, del qual sí que serà president. "El nou Club de Soler Padró li va anar molt bé per a fer promoció personal –recorda un dels testimonis esmentats–, perquè va convidar a fer conferències persones importants com l'ambaixador d'Israel o el d'Alemanya, **Guido Brunner**". Segons aquest testimoni, "la prova que ho feia només per promoció personal és que un cop va aconseguir ser nomenat cònsol d'Àustria a Barcelona el Club va aturar les seves activitats". Un altre testimoni ho resumeix així: "Soler Padró va demostrar una gran dosi d'oportunisme".

Segons ha explicat a EL TEMPS una persona del seu entorn, Soler Padró utilitza sovint el seu càrrec de cònsol d'Àustria a Barcelona per aconseguir bitllet d'avió o habitació d'hotel quan es donen situacions de saturació. "És de l'única cosa que li serveix el títol. De tant en tant signa quatre papers i ja està".

AMB SCHUSTER I CONTRA NÚÑEZ

L'estiu de 1986 Soler Padró torna a saltar a la primera pàgina dels diaris de Barcelona: ell seria l'encarregat de la defensa de **Bernd Schuster** en el litigi laboral que el jugador alemany mantenia amb el F.C. Barcelona. L'actuació de Soler Padró durant tot el procés va causar un profund disgust en el Col·legi d'Advocats, fins al punt que la junta directiva es va arribar a plantejar la possibilitat d'expedientar-lo en considerar que vulnerava les normes deontològiques. **Jordi Bergós**, llavors vice-degà del Col·legi, declarava el següent: "Creiem que Soler Padró, amb les seves declaracions als mitjans de comunicació, ha fet coses que els advocats tenim prohibides".

El mes d'octubre de 1987, un cop dictada la sentència –favorable al Barça– Soler Padró anunciava solemne-



ment que aviat sortirien a la llum pública unes memòries titulades *El affaire Schuster*, en què explicaria els detalls més secrets del cas. Aquestes memòries no s'han publicat mai.

Però Jacint Soler Padró tenia un cop amagat: tot just un any després, el 3 de desembre de 1988, proclamava la seva intenció de presentar-se a les eleccions presidencials del Futbol Club Barcelona, que s'havien de celebrar l'any següent. Per a molts quedava clar que Soler Padró s'havia aprofitat de l'*afer Schuster* per promocionar-se entre la massa social barcelonista. Ell mai no ho va negar. Primer, dient que "fa més d'un any que tenia pensat presentar la meva candidatura". Després, reconeixent que "haver estat advocat de Schuster m'ha ajudat per poder ser pre-candidat". Segons una persona que llavors era del seu cercle més immediat, "ell sabia que no tenia cap possibilitat de guanyar. S'hi va presentar

perquè li encanta muntar *shows*". I els va muntar. Va aconseguir que **Xavier Cugat** donés suport públic a la seva candidatura, va passejar-se en avioneta per damunt del Camp Nou portant una gran pancarta amb el lema "Vota Soler Padró", va demanar la inhabilitació de **Josep Lluís Núñez** i, en veure que no aconseguiria el mínim de signatures de suport imprescindible -2660-, va retirar la seva candidatura qualificant les eleccions de "feixistes".

Les seves gairebé esperpèntiques incursions en el món de l'esport han confirmat, segons un conegut periodista esportiu de la ciutat, "el seu caràcter oportunista i el seu afany de protagonisme. Soler Padró és un fantasma".

LA SEDA, ÚLTIM CAPÍTOL

Ara tot just feia dos anys, des de la frustrada candidatura a president del

Barça, que Soler Padró no ocupava les pàgines d'actualitat dels diaris barcelonins. Feia massa. I en plena crisi de La Seda, principal empresa tèxtil de Catalunya, Soler Padró ha fet una nova aparició estel·lar, comprant per sorpresa el 57,5% de les accions de l'empresa al preu d'una pesseta. El que ha vingut després, tots ho tenim encara present en la memòria. La imatge de Soler Padró intentant, sense èxit, entrar a la junta d'accionistes de l'empresa, rodejat de micròfons i càmeres de TV, ha estat foto de portada als diaris. Però Soler s'ha quedat sol: no el volen ni els accionistes ni els propietaris. I tampoc pot anar cada matí a treballar perquè els treballadors es manifesten davant de la porta del seu despatx cada dia. Potser, amagat a casa seva, enyora els temps en què la gent el respectava per demòcrata i per catalanista.

Eduard Voltas